

NUMMER 7

1. APRIL 1921

70. AARGANG

PRÆS. ANTHON H. LUNDS BEGRAVELSE.

Præsident Lund, som afgik ved Døden den 2. Marts, begravedes Søndag den 6. Marts. Om Eftermiddagen Kl. 2 afholdtes i den Anledning en særlig Højtidelighed i det store Tabernakel, som længe for dette Tidspunkt var fyldt til sidste Plads af Venner og Slægtninge. Antallet paa de Tilstedeværende menes at have været over 12.000 Personer.

Præsident Heber J. Grant præsiderede og var tillige en af Talerne, medens Koret blev dirigeret af Professor B. Cecil Gates. Paa Talernes Platform opholdt sig Kirkens Generalautoriteter. Orgelmusiken udførtes af Professor John J. Mclellan. Foruden Kirkens Præsident var der otte andre Talere: Præs. Charles W. Penrose, Præs. Biskop Charles W. Nibley, Ældsterne Orson F. Whitney, James E. Talmadge, Joseph Fielding Smith, John A. Widtsoe, B. H. Roberts og Nephi L. Morris. Aabningsbønnen forrettedes af Præs. Lewis Anderson, en af den Afdødes ældste Venner, og Biskop Tingey udtalte Velsignelsen.

Kisten, der stod foran Talerstolen, var prydet med et Væld af dejlige Blomster. Umiddelbart bagved denne sad Slægt-

ninge og nære Venner af Anthon H. Lund, Embedsmænd fra Statens Universitet og Snow Akademiet, Byens, Kommunens og Statens Embedsmænd, Repræsentanter for Z. C. M. I. og forskellige Bank-, Handels- og Forsikringsvirksomheder; desuden Tempelarbejderne og Funktionærene fra Kirkehistorikerens Kontor, Genealogisk Selskab og Kirkekontorerne.

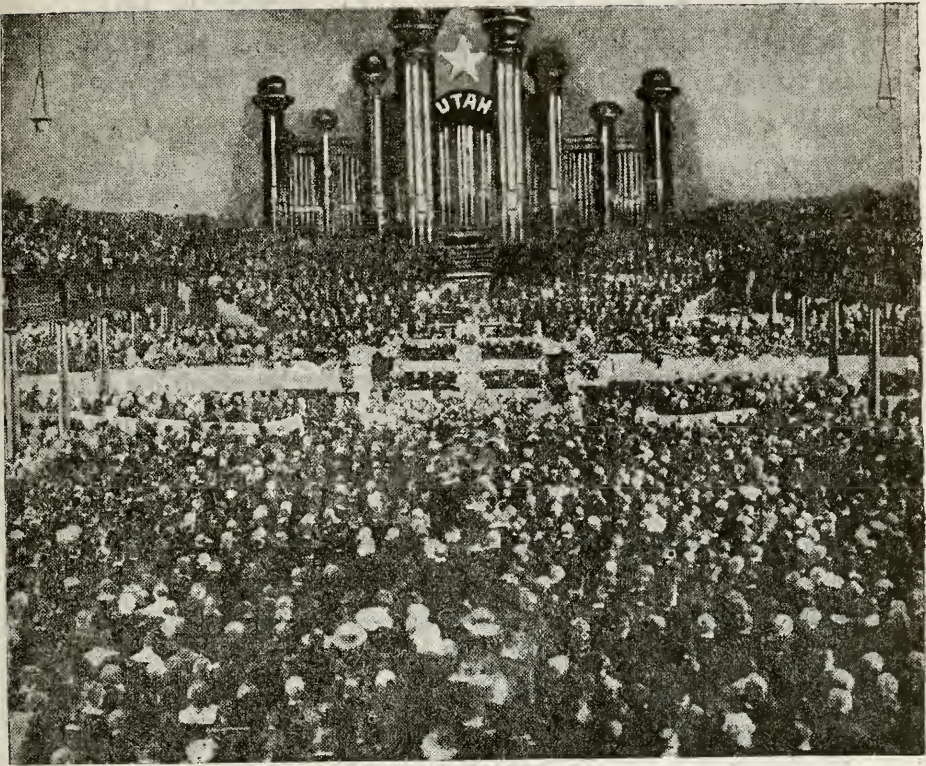
Den gribende Hojtidelighed begyndte med et Orgelpræledium af Professor Mclellan, hvorefter Tabernakelkoret sang: »O, sig hvad er Sandhed« og »O, min Fader«.

Ældste Morris var den første Taler. Han dvælede særlig ved Præs. Lunds blide og venlige Karakter og hans altid dybt folte og mente Ord, der derfor havde mere Vægt, end hvad mange andre sagde. Næste Taler var Ældste John A. Widsøe, Præsidenten for Statsuniversitetet. Han talte om Afdødes store Indflydelse paa Undervisningsaffærerne i Utah. Broder Lund var en belæst Mand, der i sin tidlige Ungdom havde lagt Grunden til en god Uddannelse, der siden havde afspejlet sig i alle hans Handlinger. Præs. Lund var en sjælden Mand — enestaaende i et Slægtled.

Derefter talte Biskop Nibley om, hvor afholdt Broder Lund var. Han var elsket af alle og havde ikke en Uven i hele Verden, han var en god og en elskelig Personlighed. *Han var en Mand.*

Efter en Violinsolo, udført af Professor Wejhe, talte Ældste Brigham H. Roberts og berorte særlig Afdødes Sandhedskærlighed, aabne og rene Sind. Ældste Joseph Fielding Smith var den næste Taler og hentydede til Præs. Lunds store Arbejde i Templet for de Døde.

Ældste James E. Talmadge havde været en af Anthon H. Lunds mest intime Venner og kunde som saadan bevidne hans høje og retskafne Karakter, hans noble Tankegang, hans ædle Hjerte, medens Ældste Orson F. Whitney, der var den syvende Taler, betegnede Præs. Lund som en typisk Sidste Dages Hellig. Professor Mclellan spillede »Nærmere Gud til Dig«, hvorefter Præs. Charles W. Penrose talte om Afdødes store Godhed. Den Fattige saavel som den Rige kunde gaa til

PRÆS. ANTHON H. LUNDS BEGRAVELSE.
(Tabernaklets Indre.)

ham og faa Vejledning, thi der var ingen Personsanseelse hos ham. Han var i Sandhed en Guds Tjener.

Den sidste Taler var Kirkens Præsident, Heber J. Grant, der bl. a. omtalte, at da Broder Lund blev valgt til Apostel, havde samtlige Raadets Medlemmer, uden at raadfore sig med hinanden, alle skrevet hans Navn. Alle Herrens rigeste Velsignelser tilhorte denne elskelige Broder.

Vi kan ikke nævne alle, der repræsenteredes ved Deputationer eller blot en Blomsterhilsen, men kun anføre: Universitetet, Hjelpeforeningerne, Sondagsskolerne, Religionsklasserne, Det danske Selskab, Utah Sparekasser, Snow Akademiet, Nationalbanken og Frelsens Hær.

GUD ER ET PERSONLIGT VÆSEN OG MENNESKET KAN LÆRE HAM AT KENDE.

Tale holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 22. August
1920 af Apostel *James E. Talmage*.

Mine Brodre, Sostre og Venner, jeg hilser Eder som Medtilbedere i denne højtidelige Time. Dersom vi er kommen hid for at tilbede, er det godt, at vi overvejer *hvem*, vi tilbeder og hvorfor, saa at vor Tilbedelse kan være forstandig og af Hjertet. For at tilbede i Gerning og ikke blot i Formen, maa vi tilegne os, og det fuldstændigt, hvor ufuldkomment det end kan være, en Opfattelse af ham, som vi priser, og som vi nærmer os tilbedende.

Det er kun en Formsag at sige, at Mennesket er en Skabning med Begrænsning. Vi véd det alle. Og det er ligeledes en Gentagelse af, hvad vi saa ofte har hørt sige som Modsætning, at Gud er alvidende, almægtig og allestedsnærværende. Vi véd, at Mennesket er dødeligt og begrænset af Livets korte Varighed og af Livet selv. Kort sagt, vi er kommet til den Slutning, at Mennesket er endeligt og Gud uendelig. Og idet vi anerkender disse Kendsgerninger som Sandhed, der ikke behøver nogen Paavisning, bringes vi alligevel ikke til at drage den Slutning heraf, at det begrænsede og dødelige Menneske ikke kan lære af den ubegrænsede og uendelige Guddom, endskont denne højst ulogiske Følgeslutning har behersket Menneskers Sind i Aarhundreder.

Vi *kan* lære af Gud, og ved at følge den lige og snævre Sti, han har vist os, kan vi ogsaa komme til at lære Gud at kende. Der er stor Forskel paa at have et vist overfladisk Kendskab til dette eller hint, og at *kende* dette eller hint. Alle kender vi noget til Musik. Jeg siger alle, thi jeg tror ikke, at der er nogen her til Stede, som ikke med Nydelse fulgte de prægtige vokale og instrumentale Harmonier, vi har lyttet til paa denne Eftermiddag; og dog er kun faa af os Musikere, kun faa af os har et virkeligt indgaaende Kendskab til Musik. Vi nyder alle Sy-

net af et smukt Maleri, fryder os over Kunstnerens Dygtighed, glæder os over Landskabet eller Portrættet; og dog kender ikke vi, men kun Kunstneren fuldstændig denne Kunst; og hans Kunsts Aand hviler over ham og inspirerer ham, ikke alene til at tale om den, men til at prøve paa at overtale andre til at forstaa hans Kunst. Han søger efter Midler til at udtrykke sin Sjæls Følelser, Sindsbevægelser og Stemninger paa Lærredet, i Marmoret eller ved et af de mange andre Midler, ved hvilket Sjælen i Kunsten finder Udtryk.

Ja, vi kan lære Gud at kende. Hvorledes skulde vi ellers fortolke vor Herre Jesu Kristi Ord i den prægtige, højpræstelige Bon, han bad den Nat, da han blev forraadt, anraabende Faderen om at tage dem i sin Varetægt, der havde fulgt Solen, sigende:

»Dette er det evige Liv, at de maa kende Dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som Du har sendt.«

En Kundskab om Gud blev givet til Menneskeslægten fra Begyndelsen. Mennesket blev ikke født i Kodet uden den Viden. Adam, Slægtens Patriark, talte med Gud baade før og efter sin Ud drivelse af Paradiset, og dersom Guddommens Stemme fra den Tid af havde været tavs i mange Slægtled, vilde Kundskaben om Gud være udslettet blandt Menneskene; men Adam levede saa længe, at han saa mange Generationer af sine Efterkommere vokse op og ældes, og uden Tvivl lærte de af deres patriarkalske Fader hans personlige Kendskab til Gud og Forbindelsen med ham. Noah, som oplevede mange Aar af sin Fader Lamechs Levetid, maa have lært af sin Fader, at Gud havde aabenbaret sig for tidligere Profeter, og Lamech maa have hørt det af Adams Mund, for de levede samtidigt i henved to Aarhundrede.

Og saaledes bragtes en Kundskab om Gud, grundet paa direkte Forbindelse, gennem Adspredelsen. Yderligere havde Gud aabenbaret sig for Noah paa en særlig Maade, ligesom han senere gjorde det for andre, særlig for Abraham, Isak og Jakob, med hvem Gud havde en saa direkte Forbindelse, at

han fra den Tid og indtil i Dag kaldes Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.

Ligeledes aabenbarede han sig for Moses, om hvem vi bl. a. læser, at han saa Gud »Ansigt til Ansigt«, og at han »talte med ham«, og at »Guds Herlighed var over Moses, saa at han kunde udholde Guds Nærværelse«.

Men, siger en, vi læser ogsaa, at intet Menneske nogensinde har set Gud. Mennesket, med dets dødelige Øjne og Legeme, kan ikke se paa Gud eller paa noget andet end jordiske Ting. Dog giver Moses Forklaringen, idet vi læser, at da Guds Herlighed ikke længere hvilede paa Moses, og Moses var overladt til sig selv, faldt han til Jorden, og det varede mange Timer, for han genvandt sin naturlige, menneskelige Styrke; da sagde han til sig selv, at nu vidste han, at Mennesket intet var, hvilket han aldrig før havde tænkt; men nu havde hans Øjne, ikke de legemlige, men de aandelige Øjne, skuet Herren.

Jeg véd, at mange har gjort det til en Regel at erklære Videnskaben og dens Resultater for ugudelige og endog gudløse. Intet kan være fjernere fra Sandheden, skont der er mange, som tror, at de sekundære Virkninger, hvorigennem Gud arbejder, er Gud selv. — Det er at forveksle Statuen med Billedhuggeren, det malede Lærred med Maleren, det fuldendte Tempel med Bygmesteren.

Det blev nødvendigt, efter at Menneskeslægten havde famlet i Mørke saa længe paa Grund af dens Uvillighed til at modtage Lyset, at der skulde foregaa en Fornyelse gennem en ny Tilkendegivelse fra Himlene, og at Menneskene skulde gives en personlig Kundskab om Gud. For hundrede Aar siden, i det tidlige Foraar, blev denne Fornyelse gjort ved Profeten Joseph Smith, som i al Ydmyghed var kommet for at bede Gud om Lys i Mørket. For ham aabenbarede sig ikke alene Kristus, Forsoneren, men den evige Fader, der var ved hans Side, pegende paa Sonnen og sagde: »Dette er min elskede Son, hør ham.«

I Aaret 1830, efter denne herlige Aabenbarelse af den evige

Fader og Sonnen, Jesus Kristus, var der i det mindste eet Væsen paa Jorden, som vidste, at Kristus var efter den evige Faders Billede, og at Mennesket var skabt i dette samme Billede. Saadan blev det da kundgjort for Menneskene, at Gud er en Personlighed, een herlig og fuldkommengjort Personlighed, een hvis Visdom er saa langt over Menneskenes tillærte Viden, at han synes at være uefterlignelig, og dog een, efter hvem vi er blevet dannet, og hvis Born vi er.

Vi er Sonner og Dotre af den levende Gud.

Herren har sørget for en bestemt Bane, ad hvilken vi kan skride fremad i dette Liv, hvis vi vil, ved Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinancer; og dersom vi virkelig viser denne Lydighed, skal vi vedblive at gaa fremad ogsaa hinsides Graven, ja, der skal ingen Ende være paa vor Fremgang. Mennesket er en Gud i sin Verden, og det kan opnaa Guddomsrang gennem Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinancer, som det er forudbestemt, ikke ved Menneskets Visdom, men ved Ophavet til Frelsens store Plan, Gud den evige Fader, gennem hans Søn, Jesus Kristus.

Tilbage til Gud! Den jævne, den enkle, den sunde Sandhed ligger for os og bekendtgøres i vor Tid for Verden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

VERDENS LYS.

Naar vi kaster et Blik tilbage over Menneskehedens Historie, ser vi, at *Kristus* er det store Verdens Lys, der skinner gennem alle Tidsaldre. Imidlertid var der forud for Kristi jordiske Mission mange Mennesker, der levede og virkede for Sandhedens og Kundskabens Sag og gjorde, omend i mindre Maalestok end Frelseren, et stort og ophøjet Arbejde for Fremskridt og Oplysning om Tingene, som de er, og der var ogsaa dem, der fulgte efter Kristus og ligesom han gav et folgeværdigt Eksempel.

Verdenshistorien fortæller os, at naar et Folk formedelst en eller flere store Førere er naaet til Toppunktet af Kultur, synker det, som Følge af en almindelig Reaktion, tilbage til fordums Svagheder, indtil en ny stor Aand atter lofter det op og lader sit Lys skinne.

Moses var en saadan Aand, en stor Lovgiver og Fører for Israel. Han levede midt i det andet Aartusind f. Kr., og hans store Lovværk blev et Træ, der overskyggede Jordan og endnu i Dag betragtes med Beundring af Læg og Lærd. Moses, der var i Besiddelse af den Tids højeste Kundskab og Dannelse, var det Menneske, Herren aabenbarede de Lovbud, der er Grundlaget for hele den moderne Retspleje i hele Verden, og han blev den, Gud udvalgte til at føre de tolv Israels Stammer til det forjættede Land, medens han selv ikke fik Tilladelse til at gaa derind, men kun fik Lov til at kaste et Blik udover det forjættede Land fra Nebo Bjerg paa Pisgas Top. Dog, som Skriften beretter, der opstod ikke en Profet ydermere i Israel, lig Moses, hvem Herren kendte Ansigt til Ansigt. Lovgiveren Moses staar for Efterverdenen som den højeste Repræsentant for den ældste og ædleste Kultur, Verden kender.

Josva, Nuns Son, blev Moses's Efterfølger og forte Israel ind i Kanaans Land, og efter at han først havde ladet optegne dets fuldstændige Geografi, delte han det mellem Stammerne. Han byggede et Alter paa Ebals Bjerg og skrev Loven derpaa. Josva var det bedste Eksempel paa en stor Hærfører og en retfærdig Dommer, og det kan med Sandhed siges om ham, at han var det andet, store Lys i Verden efter Moses.

Blandt de andre Oldtidens Stormænd staar den vise og fredsæle Konge *Salomon*. Betegnende for ham er hans Ordsprog: »Den Langmodige er bedre end den Vældige, og den, som behersker sig selv, er større end den, der indtager en Stad«, og »Den Forstandiges Hjerte køber sig Kundskab, og de Vises Øre søger efter Kundskab«. I sin Regeringstid meddelte han Folket et stort Fond af lodig Kultur og opførte det

berommelige Tempel for Herren, i hvilket Kunst og Haandværk naaede en imponerende Fuldkommenhed.

I den almindelige Bevidsthed staar Salomon i dette oplyste Aarhundrede som al kulturel Opkomsts Fremmer og Enkernes, de Faderloses og de Forurettedes Talsmand.

Cirka 560 Aar før Kristus fødtes *Buddha* i Indien, Stifteren af den buddhitiske Verdensreligion, en dybtgaaende Tænkere og en Maadeholdets Filosof. Et typisk Eksempel paa det buddhitiske Maadehold er bevaret for Efterslægten i den saakaldte Benarestale, en Beretning om Buddhas Liv og Levned:

»En Gang dvælede den Ophøjede i Benares i Dyreparken Isipatana. Da talte han saaledes til sine første fem Disciple: Der er to Yderligheder, som man maa undgaa, naar man har forsaget Verden. Den ene er, at man hengiver sig til et Liv i Nydelser. Den anden er, at man hengiver sig til Selvfornægtelse.«

Omtrent samtidig med *Buddha* virkede i Kina *Konfutse* for en højere Moral og et mere ophøjet Livssyn. Hans Lære var snarere en Sædelære af verdslig Natur og med fornuftige Leverejler end egentlig nogen Religion, men Kærnen i den falder sammen med Kristi Forkyndelse i Budet: »Gør ikke mod andre, hvad Du ikke ønsker, andre skal gøre mod Dig«. *Konfutse*, der først ret blev anerkendt efter sin Dod — som de fleste andre store Lys for Verden — dyrkes nu i de kinesiske Templer som en formelig Guddom.

Noget senere fremstod i Athen, i det gamle Hellas, en Vismand ved Navn *Sokrates*, der viede sit Liv til Sandhedens Sag og tilsidst med et roligt Smil gik i Døden for den. *Sokrates* kæmpede navnlig for større Renhed i Tidens sædelige Anskuelser og for Udryddelse af Overtro og Fordom grundet paa Uvidenhed. Han paalagde sine Disciple at følge bogstaveligt det gamle Ord: »Kend Dig selv«, og troede paa sin Gud og paa en Samvittighed, som han kaldte sin »indre Dæmon«. Med mild Ironi imodegik han sin Samtids naive Gudetro.

Den, der kommer Kristi lysende Ideal nærmest af alle, er

Profeten *Joseph Smith*. Han var stor som Statsmand, stor som Raadgiver, stor som de Ulykkeliges Ven, stor som Forkynder af Herrens aabenbarede Sandheder, for hvilke han sluttelig led Martyrdøden.

Hans Person og hele Optræden var saadan, at enhver af hans Venner med Glæde vilde have ofret sig i hans Sted. Joseph Smith genoprettede Jesu Kristi Kirke, den mest fuldkomne Organisation i Verden, og han skabte formedelst Aabenbaring fra Gud og sin egen højtudviklede Intelligens et uforligneligt Moral-System og aabnede nye Felter for sand Oplysning og Videnskab, hvilket fremgaar af følgende:

»Sand Oplysning er Kundskab om Tingene, som de var, og som de er, og som de skal blive. — Guds Herlighed er Intelligens. Intelligens forener sig med Intelligens. Det er umuligt for et Menneske at blive ophøjet i Uvidenhed.«

Over al Verdens Visdom og alle Skriftkloges Systemer og Lærer staar Jesu Kristi Evangelium uden Sammenligning, og over alle mægtige historiske Personligheder er Kristi Person den mest formaaende, mest fuldkomne — han er Verdens Lys.

Som vi kan se af Skrifterne, var Jesu Personlighed af den Art, at den gjorde et dybt og uudsletteligt Indtryk paa alle. Han udtalte sine Ord med Vægt, klart, utvetydigt og saaledes, at havde man en Gang hort dem, glemte man dem aldrig.

Jesus opvoksede i den lille By Nazareth, men hvert Aar drog Joseph og Maria med ham ned til Jerusalem, naar det var Paaskefest. Vi kender ikke noget til hans Skoleundervisning, men allerede tólv Aar gammel finder vi ham i Jerusalems Tempel, hvor han droftede vigtige Spørgsmaal med de Lærde, og alle beundrede hans høje Intelligens.

Da han var 30 Aar gammel, fremtraadte han som en i fysisk og aandelig Henseende udviklet Personlighed, hvorefter han, for at fuldkomme Guds Plan døbttes i Jordans Flod af Johannes.

Han begyndte nu sin egentlige Mission og opbyggede sin

Kirke med et fuldstændigt System af Apostler, Evangelister, Hyrder, Lærere o. s. v.

Da Kristus havde fuldkommet sit Værk ved Doden paa Korset, gik han bort og prædikede Evangeliet for Aanderne, som var i Forvaring, hvorefter han opstod fra de Døde og opfor til Himlen. Efter sin Himmelfart aabenbarede han sig for det nephitiske Folk i Amerika, viste dem sit Legeme og oprettede sin Kirke iblandt dem, ligesom i Palæstina, hvorefter han atter opfor til sin Faders Boliger.

De Midler, Frelseren benyttede til at sejre over Synden og Modstanderens Magt, var de rette Tanker og Lydighed mod sin himmelske Fader. »Lydighed er Gud, Ulydighed er Satan«.

DAABEN.

Joseph S. Peery i »Improvement Era«.

En Forer ved Tempelgrunden opholdt et Turistselskab nogle Minutter udenfor Tabernaklets vestlige Side og bemærkede: »Disse Trin fører til et Værelse, hvori der er en smuk, hvid Marmordobefond. Vi døber med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse.«

En ung Dame i Selskabet udbrod: »Hvorfor Daab?«

Foreren svarede: »Den eneste Grund, jeg kender, er den, at Frelseren befalede det, og jeg tror, han mente, hvad han sagde. Han sagde f. Eks. til Nicodemus (Joh. 3., 5.): »Uden nogen er født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.« Frelseren har visselig Ret til at forordne den Indvielse, der er nødvendig for at komme ind i hans Rige. De, mine Herrer, der tilhører verdslige Samfund, maa følge de foreskrevne Regler for at kunne komme ind i disse Samfund. Den aandelige Verden styres, ligesaa vel som den fysiske, af Lov, og kun gennem Lydighed mod den guddommelige Lov, ved at »fodes paany«, kan vi se »Guds Rige«. For at opfylde den guddommelige Lov blev selv Frelseren døbt, og hans sidste Ord til Disciplene inden Himmelfarten var at prædike

Evangeliet til alle Skabninger. »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst.« (Markus 16., 16.). Dette viser, at Tro alene ikke er nok. Jacob minder os om, at Tro uden Gerninger er dod. Der skal baade Tro og Gerninger til at blive frelst.

Vi tilkender vort Præstedømme guddommeligt Myndighed til at døbe i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands. Hvorledes faar vi den Myndighed? Det er den, som det kommer an paa. Paulus siger: »Ingen tager sig selv den Ære, men han, som er kaldet af Gud, som ogsaa Aaron var.« (Hebr. 5., 4.).

Aaron modtog Præstedømmet gennem direkte Aabenbaring. Johannes den Dober, der døbte Frelseren, kom som et genopstandet Væsen og tildelte Joseph Smith og Oliver Cowdery det aaronske Præstedømme, Myndigheden til at udføre Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. Saaledes er denne Myndighed kommen til os ved Haandspaalæggelse af de, som modtog Myndighed fra Gud i Fortiden.

Vi dober ved Nedsænkning, idet vi anbringer vore Medlemmer under Vandet, ligesom Frelseren blev begravet, og genoprejser dem af Vandet, ligesom vi skal opstaa fra de Døde.

Imidlertid dober vi ikke smaa Born. Daabens Hensigt er Syndernes Forladelse. Smaa Born kan ikke synde. Naar de dor, er de fuldtud frelste og vender tilbage til deres Fader i Himlen. Menneskehedens Frelser og Forsoner sagde: »Lader de smaa Born komme til mig, thi saadanne horer Himmeriges Rige til.« (Math. 19., 14.). Vi dober kun dem, som har naaet Tilregnelighedens Alder.

For enhver, der er ved sin Fornufts Brug, er Daaben ensbetydende med at indgaa i Guds Rige, fordi Frelseren sagde det og gav Eksemplet ved selv at blive døbt saaledes.«

Selskabet gik nu hen for at se Tabernaklets store Orgel. I Mellemtiden gik en Dame og en Herre hen til Foreren og sagde, at den Lære, som de nys havde hørt, var fornuftig og i Overensstemmelse med Skriften.

INDBYRDES HJÆLPSOMHED.

Det Menneske, der er i Besiddelse af Styrke, har særlige Forpligtelser; den Stærke maa knytte de Svage til sig, og eftersom den Stærke gaar fremad, maa han drage de Svage med sig. Hvis et Menneske er i Besiddelse af Kundskaber, maa han meddele sine Kundskaber til andre, saa at alle kan opnaa stor Kundskab; dersom han har store Rigdomme, maa han bruge dem saaledes, at de bliver til Gavn for de mange. De, som har, maa give til dem, som intet har. De, som forstaar det dybere, indre Liv i alt, maa ikke glemme dem, der ikke er begavet med Forstaaelse af, hvad der rører sig i det mægtige Verdensrum.

Den Svage har ogsaa et Ansvar. Under verdslige Forhold er den Svage tilbøjelig til at misunde den Stærke. Dette harmonerer ikke med Fremskridtets Lov. Den Svage maa søge Styrke hos sig selv og tillige søge den Stærkeres Hjælp. Den Svage maa bidrage til det evige Fremskridt ved at modtage den Stærkeres Hjælp som en Gave. Der er ingen Skam i at modtage Gaver, i at lære af dem, der véd mere end en selv, forudsat at vi har anvendt vore egne Evner til det yderste. Hvis den Stærke ikke vil give til den Svage i den rette Hjælp-somhedens Aand, eller hvis den Svage ikke viser sig modtagelig for denne Hjælp, da hæmmes den store stadig fremadskridende Udvikling.

Desuden er det en almindelig gældende Lov overalt i Naturen, at den Stærke, der giver af sin Styrke til andre, selv derved øger sin egen Styrke.

Samvirke af alle Stærke og Svage, er den indbyrdes Hjælp-somheds Kendetegn. Naar mange Mennesker enes om at fuldføre store Værker, følger mægtige Resultater. Ethvert Menneske opnaar fuld Belønning. Den indbyrdes Hjælp-somhed er i fuldstændig Samklang med Frelsens Plan. Uddannelse vejer tungt til Fordel for Fremskridtet, thi det er udelukkende ved

sin Personligheds Udvikling at Mennesket hjælper sit Medmenneske, og saaledes anerkendes Menneskets Broderskab.

Store Kræfter kan kun udfoldes af den grundigt ovede, lad derfor Sindet være aabent for oplysende Ord, læs de gode Bøger og tænk de gode Tanker, der skal gøre Dig og dine Medmennesker gode.

»En god Bog er som et godt Navn bedre end Rigdomme.«

Husk ogsaa, at den eneste Maade, hvorpaa man kan beholde *en Ven*, er *at være en Ven!*

TANKENS VIRKNING PAA HELBREDET.

Legemet er Aandens Tjener. Det adlyder Aandens Befalinger, enten de sker med Overlæg eller udføres automatisk. Paa ulovlige Tankers Bud bukkes Legemet hurtigt under for Sygdom; paa glade og smukke Tankers Befalinger bliver det iklædt Ungdommelighed og Skønhed.

Sygdom og Sundhed har deres Rod i Tanken. Sygelige Tanker udtrykker sig gennem et sygeligt Legeme. Man har hørt, at Frygt har dræbt et Menneske saa hurtigt som en Kugle, og den dræber vedblivende Mennesker lige saa sikkert, skønt mindre hurtigt. De Mennesker, der lever i stadig Frygt for Sygdom, er de Mennesker, der oftest faar den. Ængstelse nedbryder hurtigt hele Legemet og gør det tilgængeligt for Sygdom, medens urene Tanker, selv om de ikke praktiseres fysisk, snart vil ødelægge Nervesystemet.

Stærke, rene og lykkelige Tanker opbygger Legemet med Kraft og med Ynde. Legemet er et sært og plastisk Instrument, der reagerer under Indtrykket af Tankerne, og disse frembringer deres egne Virkninger, gode eller onde, paa det.

Menneskene vil vedblive med at have urent og forgiftet Blod, saa længe som de fremmer uhøviske Tanker.

Af et rent Hjerte udgaar et rent Liv og et rent Legeme. Af et forkroblet Sind fremgaar et forkroblet Legeme. Tanken

er Kilden til Handling og Liv. Gor Kilden ren, og alting vil være rent.

Jeg kender en seksoghalvfemsindstyveaarig Kvinde, der har et Barns klare, uskyldige Ansigt. Jeg kender ogsaa en Mand under Middelalder, hvis Ansigt har uharmoniske Træk. Det ene Ansigt er Resultatet af en indtagende og sollys Karakter, det andet har dannet sig af Lidenskab og Utilfredshed.

Hvis man ikke har en frisk og sund Konstitution, kan man selv ophjælpe denne ved at lade Luften og Solskinnet strømme frit ind i sit Værelse; saaledes kan et kraftigt Legeme og et klart, lykkeligt, lyst Ansigt kun blive til ved at man giver fri og uhindret Adgang for Glædens, Godmodighedens og Renhedens lyse Tanker.

Der er ingen Lægedom saa stor som den at kunne stemme sine Tanker til Udryddelse af Legemets Skavanker; der er ingen Troster, der kan sammenlignes med den gode Vilje til at bortjage Sorgens og Græmmelsens Skygger.

Dag efter Dag at dvæle ved Tanker om Fred med hver eneste Skabning, vil bringe en lykkelig Fryd til disse Tankers Besidder.

MIT HJEM.

Mit Hjem, Du mit Hjem her, hvor Lykke og Fred,
 hvor Kærlighed bor,
 Du dejligste Plet og Du yndigste Sted
 paa hele vor Jord.

Hvor dufter vel Blomsten, hvor grønnes vel Blad
 saa frodigt som her.
 Hvor synger saa herligt, saa jublende glad
 vel Fuglenes Hær.

Hvor hvisker ved Maanens det solvrige Skær
 vel Længslen saa tyst.
 Hvor finder vel Sorgens tyngende Hær
 saa salig en Trøst.

Hvor skinner vel Solen saa mildt og saa lyst
 paa blomstersmykt Jord.
 Hvor synger vel Bolgen, der skvulper mod Kyst,
 saa liflige Ord.

Hvor frigør vel Kærligheds Vidunder-Magt
 med Tillidens Aand
 og binder dog Tanken i Sjælene lagt
 med evige Baand.

Hvor skrider paa Haabets den luftige Bro
 vel Drømmene frem.
 Hvor finder vel Hjertet Glæde og Tro
 som her i mit Hjem.

Mit Hjem, Du mit Hjem her, hvor Lykke og Fred,
 hvor Kærlighed bor,
 Du altid for mig er det yndigste Sted
 paa hele vor Jord. E—h.

NOTITS.

»Skandinaviens Stjerne« er fra 1. April nedsat til 25 Øre
 pr. Numer.

INDHOLD:

Præs. Anthon H. Lunds Be-	Indbyrdes Hjælpsomhed ..	113
gravelse	Tankens Virkning paa Hel-	
101	bredet.....	114
Gud er et personligt Væsen	Mit Hjem	115
104	Notits	116
Verdens Lys		
107		
Daaben		
111		